

ANTJE BABENDERERDE

LAKOTU
MĪNVALIS

LAKOTA
MƏNULIS

Versta iš:
Antje Babendererde
LAKOTA MOON
Arena Verlag GmbH,
Würzburg, 2007

Knygos vertimą remia Goethe's institutas, kurį finansuoja
Vokietijos užsienio reikalų ministerija

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale
ibiblioteka.lt

© Tekstas, Antje Babendererde

© Viršelio fotografija, *Pixabay*

Pirmą kartą 2005 metais vokiečių kalba pavadinimu
Lakota Moon Vokietijoje išleido *Arena Verlag GmbH*.

www.arena-verlag.de

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH*,
Viurcburgas, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2021

© Leidykla „Niekio rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-837-2

ANTJE BABENDERERDE

LAKOTU
MĖNUKLIS

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė

Vilnius
2022

*Look at things
not with
the eyes in your face
but with the eyes in your heart.**

Leonardas Varnašunis

*Laughter –
that is something
very sacred,
especially for us Indians.***

Ugninis Džonas Luošas Elnias,
Rosbado lakotas

* Žiūrėk į dalykus ne tomis akimis, kurios veide, bet širdies akimis (angl.).

** Juokas – tai kažkas labai sakralaus, ypač mums, indėnams (angl.).

1 SKYRIUS

Bėgau per naktį. Pliaupė lietus, miesto gatvės pustuštės. Niekas nekreipė į mane dėmesio, man tai tiko. Kaukiau iš įtūžio ir nusiiminimo. Tenorėjau bėgti, tik bėgti, kuo toliau nuo namų.

Ne todėl, kad namuose kažkas negerai. Priešingai, šiuokart, regis, nieko nėra gražiau už mažutį dviejų kambarių butuką seno nuomojamo namo ketvirtame aukšte, kur gyvenu su mama. Netgi mūsų miestas man patrauklus, nors, tiesą sakant, jame nėra nieko išskirtinio.

Bėgau, nes norėjau likti.

Skamba beprotiškai, bet kaip tik taip ir yra. Skuodžiau, kol visiškai permirkau ir šaltas oras ėmė svilinti plaučius. Bet įniršis neslūgo, skausmas irgi ne. Šie jausmai tvinkčiojo manyje ir gniaužė kvapą. Tiesiog netilpo galvoje, ką mano mama ketina man iškrėsti – ištekti už grynakraujo indėno ir išvykti į Ameriką.

Garsiai nusijuokiau į tamsą. Nuskambėjo kiek pamišėliškai, išties ir atrodė, kad bet kurią akimirką galiu prarasti sveiką protą. Tai ne koks pokštas ir aš ne nevykusiame filme. Mama tikrai tvirtai pasiryžusi ištekti už to Rodnio Sunkiosios Rankos ir išsikraustyti pas jį į rezervaciją Pietų Dakotoje. Į indėnų rezervaciją!

O aš, žinoma, privalau vykti su ja. O kur man dėtis? Man tik penkiolika ir mama turi valią spręsti už mane, tarsi būčiau jos nuosavybė. „Oliveri, – pasakė ji, – bet kuris kitas berniukas susižavėtų, jei jo lauktų toks nuotykis.“ Nuotykis? Tik nejuokinkit!

Tai košmaras. Teks kiūtoti kokioje nors palaikėje indėnų trobelėje prerijose be vandens ir elektros, su indėnais lankyti mokyklą, nebegalėsiu kalbėti savo kalba, niekad nebepamatysiu savo draugų ir Ninos...

...ak, po galais, Nina – mano svajonė, mano didžioji meilė, mano minčių ir jausmų centras, o dabar ir didžiausia problema. Nes teks ją palikti. Dar niekada gyvenime nesijaučiau taip baisiai, kaip po šio mamos pareiškimo.

O ką man daryti? Širdis liepsnoja meile. Nina man patraukliausia mergina visoje mokykloje, ilgiausiomis kojomis ir gražiausiomis žaliomis akimis, kokias man tik teko matyti. Ji ta priežastis, dėl kurios aš išvis gimiau. Jau visą amžinybę esu įsimylėjęs Niną ir savaitių savaites ją dievinau, kol išdrįsau įspirti sau ir ją užkalbinti. Ir man neįtikėtinau pasisekė – aš Ninai irgi patikau. Na, aš ne toks tipas, prie kurio merginos kaip musės prie medaus limpa. Neblogai piešiu ir truputį groju gitara. Bet nesu labai sportiškas. Grumtynių kiek įmanydamas vengdavau, nes ne mūsų kišenei kaskart pirkti naujus akinius.

Taigi mano sudėjimas ne pats geriausias. Išstypau per greitai, iš pirmo žvilgsnio žmonėms atrodau geibena. Ilgšis, pupelės virkščia, kaip sakydavo mano mama. Ant kaulų trūko mėsos. Namuose, savo kambaryje, paslapčia pradėjau kiloti svarmenis. Galbūt tai ir išėjo į naudą, – sykį teko apginti Niną. Nors mūsų miestas mažas, bet yra čia ir pavojingų vietų, ypač naktimis.

Bet, tiesą sakant, netroškau mosuoti kumščiais. Esu švelnoko būdo ir nekenčiu bet kokio smurto. Galbūt kaip tik ši mano savybė ir patiko Ninai. Kad kiti vaikinukai retkarčiais mane pavadina minkštakiaušiu, jos, regis, netrikdė.

Nina – mano svajonių moteris. Jau keturis mėnesius vaikštom susikibę, o mano mama, savaimė suprantama, nė nenutuokia, kiek toli jau pažengę mūsų santykiai. Sunku patikėti, bet jau nusipirkau prezervatyvų. Ką tu noriu pasakyti – jau rengiausi prarasti nekaltybę ir staiga tenka išvykti į Ameriką. Tai tiesiog absurdiška, neįmanoma. Nesileisiu, kad mane paverstų indėnu – tik ne mane. Nelieta nieko kita, tik sprukti.

Bet kur? Pas tėvą negaliu, net nežinau, kokiam pasaulio pakrašty jis šiuo metu yra. Paskutinį atvirlaiškį gavau iš Brazilijos, bet jau, ko gero, praėjo trys mėnesiai. Buvo gyvenime tokių akimirkų, kai tėvas būtų visai pravertęs, bet tomis akimirkomis manojo nebuvo šalia. Ne, tėvas man čia nepadės.

Jis paliko mus, kai buvau devynerių. Bet dar ir iki tol, kol gyveno su mumis, supratau, kad negaliu juo pasikliauti. Jei paprašydavo pasiimti mane iš vaikų darželio, tai pasiimdavo paskutinį, o kartais ir visai pamiršdavo. Man būdavo blogai. Nusimindavau ir šaukdavausi mamos. Tačiau jei mudu su tėvu likdavome namie vieni, dažniausiai viskas klostydavosi puikiai. Galėdavau riogsoti prie teliko iki nugriuvimo, rydavom picas ir ledus ir tėvas pasakodavo apie savo studijų laikų žygius su kuprine. Būdavo žiauriai įdomu, tada norėjau tapti toks kaip jis. Buvom visai normali šeima, kol jis išsikraustė, palikęs nieko nesuvokiantį devynmetį.

– Tėtis nori būti laisvas, – pasakė man mama. – Jis nenuorama, o mudu jam tik medžio trinka prie kojos.

Tas įvaizdis mane ilgai persekiojo. Mudu su mama išdrožti iš sunkaus medžio, it kokie svarmenys pakibę tėčiui ant kojos. Nemėnėkas kryželis devynmečiui berniukui. O tada, vėliau, kai tėvas

pirmą kartą po ilgesnio laiko vėl mus aplankė ir pastatė man mieste ledų, papasakojo, kad tai mano mama ją išmetė iš namų. Iki šios dienos nežinau, kuris iš jų sakė tiesą, bet manau, kad abudu po truputį.

Tėvą mylėjau. Nors paskutinį kartą mačiau prieš metus, mylėjau ją. Kai būdavome kartu, dažniausiai smagiai pasilinksmindavome. Trumpai drūtai: turiu tėvą, nors šią akimirką jis man ir negali padėti. Ir man jokių būdu nereikia dar vieno tėvo. Juolab tokio, kuris vadinasi Rodnis Sunkioji Ranka. „Sunkioji Ranka“ – tai gali reikšti bet ką. Visai nepažinojau to vyro, kuris turėjo tapti man tėvu. Mačiau ją tik akimirką. Mama ją matė du kartus ir, man atrodo, tiek negana. Turbūt jai visai protelis pasimaišė, jei teka už vyro, kurį matė vos du kartus.

Kai šįryt pasakiau mamai, kad neskrisiu su ja į Ameriką, ji apsisibliovė. „Kodėl tu nenori leisti man būti laimingai?“ – klausė ji. Kokia nesąmonė. Žinoma, troškau, kad ji būtų laiminga. Betgi galėjo ir čionai būti laiminga. Kodėl būtinai Amerikoje? Ir juolab indėnų rezervacijoje. Nenutuokiu, ar ji apskritai suvokia, į kokią padėtį šitaip mus stumia. Jei tasai Rodnis išties ją taip myli, kaip ji teigia, taigi galėtų persikraustyti pas mus. Išsinuomotume didesnę butą ir viskas klotųsi kaip sviestu patepta. Aš turėčiau Niną, o mama Rodnį. Manychiau, lygiai taip pat turiu teisę būti laimingas, kaip ir mama, ar ne?

Jau taip seniai myliu Niną. Pažįstame vienas kitą geriau nei mama tą indėną. Jie susirašinėjo laiškais. Laiškais! Tarsi tai duotų kokios nors naudos. Juk šitaip išvis negali pažinti kito. Ji rašo jam apie save vien gerus dalykus, o jis tik geriausius apie savo asmenį ir

savo gyvenimą. Aišku, vienas kitą laiko šauniais. Bet taip negalima. Visa tai tik paistalai.

Šiaip ar taip – nevyksiu su ja į Ameriką, niekada. Dingstu. Lieku čia.

– O Dieve, Oliveri, – ištrūko mamai palengvėjimo šūksnis, kai ketvirtą ryto policininkas išsodino mane prie mūsų namo durų. Aš net pabėgti iš namų nesugebu. Kai policijos patruliai gaudė mane miesto pakraštyje, netgi nebėgau. Tiesiog nebegalėjau. Nebuvau geriausios formos.

Valandėlę važinėjomės patrulių automobiliu ir galiausiai pasakiau policininkui, kur gyvenu. Buvau pavargęs, mirtinai pavargęs, tetroškau pasiekti lovą. Be to, jis buvo visai malonus bičas. Papasakojo, kad turi mano amžiaus sūnų, kuris irgi jau sykį buvo pabėgęs. Pasakė, kad nuo tada jie visada apie viską išsišneka.

Veikiausiai jis geras tėvas. Leidasi, kad parvežtų mane namo, nes tada baigs naktinę tarnybą geriau nusiteikęs.

Mama mane vis glėbėsčiaavo. Atrodė nusižliumbusi ir man išsyk jos pagailo.

– Aš grįžau, mam, – pasakiau. – Ir šiąnakt daugiau nebebėgsiu. Ji smarkiai sukūkciojo, o aš pakštelėjau jai į šlapią skruostą.

– Tik liaukis verkusi, – tariau, nes mane jos ašaros glumino.

– Niekad nebūčiau pagalvojusi, kad tu taip priešinsies, – pasakė ji. – Vis galvojau, kad būsi nusidavęs į tėvą ir džiaugsies galėdamas pamatyti šį tą daugiau nei Vokietija.

– Aš ir noriu pamatyti Ameriką. Bet dėl to nereikia iškart ten apsigyventi, – atsakiau. – Jei jau tau būtina tekėti už Sunkiosios

Rankos, tai kodėl jis negali apsigyventi pas mus? Čia jam tikrai geriau klotūsi nei toj rezervacijoje.

– Nekalbėk taip apie Rodnį, – pasakė mama tyliai, nes baiminosi, kad kaimynai pabus nuo mano rėkimo. – Žinoma, mes apie tai kalbėjome – kur gyvensime, ir nuspręsti nebuvo lengva.

– Bet tu nusileidai, – tariu ir iškart vėl įsiutau. – Vyrai indėnai yra *mačo*, negi nežinotai? Jie geria ir muša savo vaikus ir žmonas.

Gal truputį nusišnekėjau, nes mama tik liūdnai pažvelgė į mane ir tarė:

– Pasikalbėkim apie tai rytoj, Oliveri. Darbe buvo sunki diena, o iš susirūpinimo dėl tavęs vos neišėjau iš proto. Man būtina pamiegoti.

Mama nuėjo į savo kambarį, man prieš nosį uždarė duris ir paliko mane vieną su savo įtūžiu ir neviltimi.

Kitą dieną buvau sutaręs susitikti su Nina, ir prieš papasakojant visą šitą reikalą reikėjo ją kažkaip paruošti. Jei dingčiau dabar, prieš mamai atsikeliant, tik pats reikalus susigadinčiau.

Taigi pagaminau pusryčius – pamaloninsiu mamą, kad palenkčiau į savo pusę. Ji pakilo iš lovos prieš dešimtą ir prisėdo su manimi virtuvėje. Įpyliau kavos ir pakėliau akis į ją. Ne iš padilbų, kaip sūnūs žvelgia į mamas. Pamėginau pamatyti ją Rodnio Sunkiosios Rankos akimis. Mano mama – ji vardu Zuzana – vilkėjo melsvą aksominį vonios chalata, sunokusių javų spalvos plaukai sunkiomis garbanomis krito ant pečių. Ji man patinka.

Pernakt mama atsigavo nuo išgąščio dėl manęs ir dabar vėl atrodo it jauna mergina, nors jai jau trisdešimt penkeri. Nenuostabu, kad Rodnis nori ją vesti. Tam, kuris nebuvo pasmerktas jos

auklėjimui, Zuzana išties atrodo šauni moteris. Turiu galvoj, ji tikrai klasiškai atrodo. Panaši į Šeron Stoun, taip pat ir iš figūros. Be to, visada skaniai kvepia. Mama tikrai galėjo turėti bet kurį, kodėl pasirinko būtent Rodnį?

– Kodėl būtinai Rodnis? – paklausiau.

– Nes aš jį myliu, Oli, – atsakė mama, – nors gal tau ir sunku tai suprasti. Su Rodniu jaučiuosi ypatinga.

O taip, ypatinga, mano mama tikrai ypatinga. Ypač su savo ateities planais, kurie, deja, apima ir mane.

– Bet tu jo visai nepažįsti, – prikišu. – Ar nebūtų geriau nesukbėti su vestuvėmis? Galėtum praleisti pas jį atostogas, pažinti jo šalį, pamatyti, koks ten gyvenimas.

O Dieve, kalbu kaip tėvas, besirūpinantis savo nepilnamete dukra. Veikiau turėčiau rūpintis, kuo mama užsiima laisvalaikiu. Gal ją apleidau, o štai dabar tokie padariniai.

Mėlynos mamos akys patamsėja.

– Galbūt tu manęs niekad nesiklausei, kai pasakojau tau apie mane dominančius dalykus. Jau senokai domiuosi Lakotos indėnų gyvenimu. Žinau, kas mūsų laukia Pain Ridže, Pušų Kalnagūbryje. Rodnis rezervate svarbus žmogus, savo tautai jis – vilties nešėjas. Negali tiesiog išsikraustyti ir palikti savo žmones bėdoje.

Tyliai suvaitoju. Išties, mano mama jau nuo seno buvo apsėsta minties kada nors persikelti ten, kur spėjo esant jos dvasinės šaknis. Mūsų bute atrodo kaip tipyje. Visur prikabinėta visokiausių indėniškų daiktų, visi jie turi kokią nors svarbią prasmę. Man tas šlamštas visai dekoratyvus, bet niekuomet nedomino. O štai mano

draugeliai atėję pas mus į svečius vis susižavėdavo. Ypač Markas domėjosi visais tais piešiniais, drožiniais, odos ir perlų gaminiais. Mamai vis tekdavo pasakoti jam apie indėnų gyvenimą, ji tai mielai darydavo. Manė, kad šiuo atžvilgiu mes, vokiečiai, labai neišsilavinę, labai klaidingai viską įsivaizduojame.

Iki šiol visus tuos žaidimėlius paprasčiausiai ignoravau, bet jei mama nejuokauja, tai netrukus nebegalėsiu numoti į viską ranka. Staiga tai taps mano gyvenimu. Kai kuo, ko net ir labai pasistengęs negaliu įsivaizduoti.

– Aš nevyksiu su tavim, – sakau. – Priprask prie tos minties.

– Tau ten patiks, – atsakė mama, tarsi nebūtų išgirdusi, ką tik ką pasakiau.

– Aš liksiu čia, – pakartojau. – Noriu būti su Nina, lygiai kaip tu nori būti su Rodniu. Nestosiu tavo laimei skersai kelio, bet ir tu manajai nekliudyk. Aš myliu Niną, – pasakiau tikėdamasis, kad mano neįprastai aiškus pasakymas atvers jai akis.

Bet mama tik pasakė:

– Tu net nenumanai, kas yra meilė.

Man užėmė kvapą. Čia tai jau smūgis žemiau juostos. Jos žodžiai ataidėjo kažkur paširdžiuose. Mama niekad manęs nemušė, net kai buvau visai mažas. Bet dabar ji mane labai įskaudino. Po galais, labai skauda. Kaip ji gali kalbėti tokius dalykus? Tai ji ketina tekėti už bičo iš kitos planetos ir režia man, kad aš nežinau, kas yra meilė.

Netaręs nė žodžio atsistočiau ir išėjau iš virtuvės. Prieš trinktelėdamas laukujėmis durimis dar šūktelėjau:

– Nelauk manęs, šiąnakt namo negrįšiu.

Lyg apkvaitęs ėjau miesto gatvėmis. Mamos žodžiai kalė galvoje: „Tu net nenumanai, kas yra meilė.“ Dar ir kaip numanau. Myliu Niną kaip priklausu. Nuo tada, kai turiu ją, jokia kita mergaitė manęs nedomina. Kai galvoju apie Niną, mane užlieja šiluma. Kai ji kalba, mielai klausausi, visai nesvarbu, ką šneka, kad ir apie kokius nors skudurus. Man patinka jos stilius. Visada puikiai atrodo, kad ir ką vilkėtų. Man gera žiūrėti į Niną, o labiausiai mėgstu kartu su ja juoktis. Ir, žinoma, noriu miegoti su ja. Jau padarėme keletą bandymų šia kryptimi, bet paskutiniam žingsniui narsos pritrūko. Tiesiog nesisekė, nes bet kurią akimirką kas nors galėjo paklebenti durų rankeną ir nusistebėti, kodėl vaikų kambarys užrakintas iš vidaus.

Bet šiaip ar taip jaudulio pakako, o galų gale mes juk turime visą pasaulio laiką. Bent jau taip manėm. O kas dabar? Ką pasakys Nina, kai papasakosiu jai mamos planus? Gal ji turės patarimą ir kokią gelbstinčią idėją?

Gal galėčiau likti pas ją. Nina su tėvais gyvena dideliame name su sodeliu miesto pakraštyje, jame bent trys laisvi kambariai, nes praėjusiais metais mirė jos močiutė. Gal galėčiau apsigyventi viename iš jų. Arba Nina paslėptų mane rūsyje, kol viskas baigsis.

Bet tai niekada nesibaigs. Ne, nereikia kurti iliuzijų: be manęs mama neišvyks į Ameriką. O vykti vis tiek vyks, žinau tai labai gerai. Jei jau ką įsikala į galvą, tai ir eina iki galo. Jos ryžtingumas netgi baugina ir atima man paskutinę viltį.

Kai galiausiai sustojau prie Ninos namų durų, vis dar jaučiausi it po smūgio medine kuoka. Nina atidarė duris ir plačiai nusišypsojo. Mūvėjo platėjančius džinsus, vilkėjo trumpus tamsiai mėlynus

marškinėlius, nedengiančius bambos. Plaukai ką tik išplauti, drėgni ir tamsūs. Vasaros pievos kvapas pabudino mane iš suglumimo.

– Eikš vidun! – tarė ji. – Plaukai dar šlapi, nenoriu persišaldyt.

Gal ji susirūpinusi.

– Ar tau kažkas negerai? – klausia Nina.

Ir štai šią jos savybę aš labai mėgstu, – Nina iškart pajunta, jei kažkas ne taip. Mano veidą skaito kaip knygą. Apkabino mane ir pabučiavo. Nuo tokio bučinio keliai ima linkti. Tada paėmė mane už rankos ir įsitraukė paskui save į svetainę. Tėvai išvykę savaitgaliui, niekas mums netrukdyt. Susėdome ant patogios odinės kušėtės.

– Kas nutiko, Oli? – dar sykį vis dar tebelaikydama mane už rankos paklausė Nina.

Mielai būčiau pravirkęs, bet susivaldžiau.

– Mama ketina tekėti už Rodnio, – pralemenau.

Nina akimirką galvojo, paskui atlošė galvą ir nusikvatojo.

– Ak, Oli, negi tu pavyduliuoji? Kodėl gi ji negalėtų dar sykį ištekti? Tavo mama daili moteris ir pernelyg jauna, kad liktų viena.

– Tu nesupranti... – pradėjau aš, bet štai Nina atsisėdo man ant kelių. Drėgni jos plaukai brūkštelėjo man per veidą. Mano kūnas iškart sureagavo, tyliai sudejavau.

– Ko nesuprantu? – sukuždėjo ji man prie pat lūpų. Subraukė man plaukus už ausų – visada taip darydavo prieš mane pabučiuodama.

Jos bučinys – it vėjo dvelksmas virš vasariškos pievos, ir tas vėjas akimirksniu išpūtė visas baises mintis man iš galvos. Liko tik Nina

ir šiltas jos kūnas, standžios nedidelės krūtys po trumpais marškinėliais. Užtrukau ne vieną savaitę, kol man buvo leista paliesti jas rankomis, ir dabar mėgavausi ta privilegija kiek įmanydamas. Vėjo greičiu atsidūrėme ten, kur baigėme praėjusį kartą. Kur tie mano prezervatyvai?

Bet tada Nina ištraukė mano rankas iš po marškinėlių, atmetė plaukus už nugaros ir paklausė:

– Kas bus tau, kai mama ištekės už Rodnio?

Suvaitojau ir tariau:

– Aš tapsiu Oliveriu Sunkiaja Ranka ir naktimis kauksiu vilku, nes iš ilgesio negalėsiu užmigti.

Nina staiga loštelėjo. Žalios it katės akys žvelgė į mane su išgąščiu.

– Negi tau teks... – Sakinio ji nebaigė, bet pagaliau suprato.

– Taip, – atsakiau. – Kaip tik taip ir bus: mama išsikraustys pas Rodnį į Pietų Dakotą ir man teks vykti su ja.

– Amerika? – paklausė ji.

– Amerika, – atsakiau.

Nina timptelėjo marškinėlius ir užsisegė džinsus. Išsvajotas kūnas dingo po drabužiais ir supratau, kad Ninos turėti nebegalėsiu. Nebe. Niekad nebepliesiu tų puikių krūtų.

Jaučiausi mirštąs.

Irgi apsirengiau, užsidėjau akinius. Tylėdami sėdėjome ant sofos ir dėbojome į kilimą po kojomis. Rytietiškai raštai liejosi į keistus darinius, staiga jie pasidarė panašūs į pabaisas.

– Nieko negaliu padaryti, Nina, – tariau. – Neturiu net močiutės, pas kurią galėčiau pasilikti.

– Šūdas! – nusikeikė Nina.

Keiksmožodžiai jai visai netinka, Nina visada kalbėdavo labai kultūringai. Nustebęs pakėliau į ją akis. Ji verkė, ašaros biro ant plaštakų, padėtų ant kelių.

– Ką dabar darysim? – paklausė tyliai.

Gūžtelėjau pečiais.

– Nežinau. Maniau, gal tu ką nors sugalvosi. – Nina pažiūrėjo į mane didelėmis akimis ir pasijutau tikras vėpla. – Galime sprukti kartu, – tariau galiausiai.

Iš Ninos žvilgsnio supratau, kad mano pasiūlymas jos nežavi. Bet ir geresnio neturėjo. Ko gero, jau tada pradėjau ją prarasti.

2 SKYRIUS

Prieš pat vidurnaktį mūsų lėktuvas nusileido Rapid Sičio oro uoste Pietų Dakotoje. Rodnis mudu su mama pasitiko prie bagažo atsiėmimo. Kažkaip įsivaizdavau jį žemesnį ir skriauzną. O jis va, stovi lyg lokys ant užpakalinių kojų – kresnas, galingo stuomens ir su plačia šypsena tamsiame veide.

Abu su mama ilgai laikė vienas kitą glėbyje ir bučiavosi. Nusukau akis šalin, nes buvo sunku matyti juos tokius laimingus, kai aš mirtinai nusivaręs ir baisiai prislėgtas. Jiems dar už tai atsirūgs, kerštingai galvojau.

Tada Rodnis priėjo prie manęs ir draugiškai paplojo per petį.

– Labas, Oliveri, – pasakė. – Sveikas atvykęs į Pietų Dakotą.

– Mmm, – numykiau.

Rodnis paėmė vieną iš vežimėlių su mūsų bagažu ir ėmė stumti stiklinių durų link. Mama ėjo šalia jo, vieną plaštaką uždėjusi jam ant rankos. Aš paskui juos stūmiau antrą vežimėlį. Rodnis mūvėjo tamsiai mėlynus džinsus, vilkėjo baltus marškinėlius ir avėjo kaubojiškus aulinius. Žvilgantys plaukai surišti į dilbio ilgumo uodegą. Aš irgi turėjau ilgus plaukus. Bet dieną prieš išvykstant nuėjau pas kirpėją ir nusikirpau. Ežiuku. Atrodžiau kaip JAV armijos šauktinis, tetrūko slepiamųjų spalvų uniformos. Tegul tik niekas čia negalvoja, kad esu prielankus indėnams ir bandau atrodyti kaip vienas iš jų. Tegul visi žino, kad nuo šiol gyvensiu it tremtyje.

Kai penkiolikmečio Oliverio mama praneša sūnui, jog išteka už indėno ir nuo šiol jiedu kraustysis į rezervaciją Pietų Dakotoje, vaikinų pasaulis sugriūna. Jam tenka palikti gimtąją Vokietiją, draugus ir mylimą merginą. Nenuostabu, kad Oliveris nė kiek tuo nesidžiaugia ir visai nenori gilintis į lakotų genties papročius, džiaugsmus ir vargus – o vargų nemažai, nes rezervacijoje žmonės nuolat kovoja su skurdu, alkoholizmu, diskriminacija. Nepaisant sunkumų, indėnai kiekvieną dieną pasitinka su šypsena. Oliveriui reikės daug ko išmokti.

Vokiečių rašytoja Antje Babendererde gimė 1963 m., užaugo Tiuringijoje. Mokėsi keramikės amato, vėliau dirbo terapeute vaikų psichiatrijos srityje. Nuo 1996 metų rašo knygas, itin domisi indėnų kultūra, istorija ir šiandienos situacija. Jautrūs jos romanai suaugusiesiems ir jaunimui šia tema grindžiami intensyviais tyrimais keliaujant po Jungtines Amerikos Valstijas ir yra aukštai vertinami kritikų. Lietuvių skaitytojams A. Babendererde pažįstama iš knygų „Indigo vasara“, „Sniego šokėjas“, „Nematoma mėnulio pusė“ ir „Laumžirgių vasara“. Jos romanai su malonumu skaitomi ne tik vokiečių, bet ir prancūzų, čekų, vengrų kalbomis.

Redaktorė Elvyra Kutanovienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Išleido leidykla „Niekio rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Galvoje sukosi tik viena mintis: tu toli nuo namų, Oli.
Per toli. Viskas čia atrodo svetima, kone priešiška.
Tai ne koks malonumas, ne nuotykis.
Tai mano būsimo gyvenimas.*

Oliveriui penkiolika, jis turi nuostabią merginą ir yra laimingas. Tiksliau, buvo laimingas: kol viskas taip puikiai klostėsi, jo mama įsimylėjo patį tikriausią indėną ir nusprendė už jo ištekėti. Dabar teks ne tik kraustyti į Ameriką, bet dar ir gyventi indėnų rezervacijoje Pietų Dakotoje.

Įprastas Oliverio gyvenimas subyra į šipulius. Nori to ar ne, jam teks iš labai arti susipažinti su lakotų genties kultūra, papročiais, džiaugsmiais ir problemomis.

Oliverio laukia patirtys, apie kurias nebūtų drįsęs nė pasvajoti.

Kitos autorės knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-837-2

9 786094 418372